

Meningen med dette Lovforslag var i det væsentlige den, at man vilde fjerne en Ubillighed, som er fremkommen derved, at det er blevet Regel, at naar Hartkornet ligger i en Kommune, og Eieren bor i en anden Kommune, kan Hartkornet ikke ansættes til Snekastning hverken i den Kommune, hvor Eieren eller Brugeren bor, eller i den Kommune, hvor Hartkornet ligger. Der blev i Anledning af dette Lovforslag nedsat et Udvalg, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, og man var der enig om, at det vilde være ønskeligt at faae denne Ubillighed rettet. Men der var nogen Uoverensstemmelse med Hensyn til, om det vilde være rigtigst at gjøre det paa den Maade, der var foreslaaet i det indbragte Forslag, nemlig, at Hartkornet, som laa i en anden Kommune end den, hvor Eieren eller Brugeren boede, skulde ansættes til Snekastning i den Kommune, hvor Hartkornet laa. Nogle af Udvalgets Medlemmer mente, at der ikke var Noget til Hinder for at træffe en saadan Ordning, hvorimod Andre mente, at det vilde stemme mindre vel med de Grundsætninger, der ere nedlagte i den gjældende Lovgivning, om Snekastning, navnlig i Reglement af 20de December 1799, idet disse Grundsætninger snarere maatte føre til, at vedkommende Eier eller Bruger maatte medtages til Snekastning for hele sit Hartkorn i den Kommune, hvor han boede. Forslaget var imidlertid indkommet paa saa sent et Standpunkt, at man ikke kunde naae at faae alle de fornødne Oplysninger om, hvorledes Forholdene stillede sig i Praxis, og man endes derfor i Udvalget om ikke at gjøre nogen Indstilling om Forslaget, men at henstille til Indenrigsministeren at tage Spørgsmaalet under Overveielse og derefter fremkomme med et Forslag enten om dette enkelte Punkt eller, hvad der maatte vilde være heldigere, om en helt ny Ordning af Snekastningsforholdene. Det maa jo meget paastjønnes, at den høitærede Minister med saa stor Beredvillighed har imødekommet Udvalgets Ønsker, og særlig maa ogsaa efter min Mening den Maade, hvorpaa han har imødekommet disse Ønsker, paastjønnes, idet han nemlig har forelagt os et Forslag til en hel ny Snekastningslov, hvorved den ældre, i mange Punkter uflare Lovgivning ophæves, og nye og klarere Regler sættes i Stedet. Den ældre Lovgivning, navnlig Reglement af 1799, hvilede jo paa det Princip, at Snekastningspligten ikke er nogen egentlig kommunal Bygde, men snarere en Politiforanstaltning, som det skal paaligge enhver af Beboerne i Nærheden af Veiene at sam-

virke til. Forholdet var nemlig ordnet saaledes, at Snekastningsbyrden paahvilede dem, som bo indenfor en halv Mil, og i Undtagelsestilfælde, indenfor en hel Mil fra Landeveien. Der var saa henlagt en Bei-strækning, hvis Ryddeliggjørelse paahvilede disse Beboere, og denne Bei-strækning behøvede ikke at ligge indenfor den Kommune, hvortil de hørte, men kunde strække sig ud over Nabokommuner og, om saa skulde være, ind i et andet Amt. Den Bei-strækning, der saaledes var henlagt til Ryddeliggjørelse, skulde oprindelig fordeles mellem de Paa-gjældende efter hele og halve Gaarde, men der er nu kommet et andet Grundlag for Fordelingen, hvorefter den ikke bliver en Fordeling af Veiene, men en Fordeling til Deltagelse i Snekastning efter en vis Omgang. Saaledes ordnede Reglementet Forholdet med Hensyn til Landeveiene. Med Hensyn til Biveiene habes der næppe nogen kanonisk Ordning — jeg tror ikke, at man kan sige, at Reglementet af 1799 angik dem — men man anvendte Grundsætningen i dette Reglement, dog saaledes, at det ingenstunde kunde paalægges Noget at deltage i Snekastning udenfor den Kommune, hvori han bor. I dette Forhold foreslaas, der nu en principiel Forandring, idet det nemlig foreslaas, at herefter skal det paahvile enhver Kjøbstad- og Sognekommune at sørge for Snekastning paa de indenfor Kommunens Grændser liggende offentlige Veie. Hermed vil altsaa det Forhold ophøre, at Beboerne af en Kommune kunne komme til at deltage i Snekastning paa Veie udenfor Kommunen. Dernæst foreslaas, at Deltagelse i Snekastning ikke alene skal paahvile dem, der bo indenfor  $\frac{1}{2}$  Mil, eventuelt 1 Mil, fra Veien, men paahvile Kommunen ganske i Almindelighed, saaledes altsaa, at alle Kommunens Beboere kunne komme til at deltage deri. Mod denne Principforandring veed jeg ikke Noget at erindre. Jeg tror, at under de nuværende Forhold maa det erkjendes at være det Hensigtsmæssigste, at Snekastningen gjøres til en kommunal Sag. For saa vidt kan jeg altsaa være enig i Hovedprincippet i det foreliggende Lovforslag. Det, jeg har at indvende, angaar Enkeltheder i Forslaget.

Jeg skal saaledes først nævne, at i § 1 er det bestemt, at Snekastningspligten skal paahvile Kommunerne, forsaavidt angaar de indenfor Kommunens Grændser beliggende offentlige Veie. I og for sig kunde man ikke have Noget mod denne Betegnelse at indvende, hvis Forholdet var det, at vi her til Lands kun havde offentlige og private Veie, men ved Tidernes Ugunst have vi faaet tillige en Klasse Veie, som have den